

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 296/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sž 62/2006 (4 Sž 62/2006) z 13. decembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., B., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2008 doručená sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv „*na súdnu ochranu*“ podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sž 62/2006 (4 Sž 62/2006) z 13. decembra 2007 (v petite sťažnosti je zrejším omylom uvedený dátum 13. december 2008, pozn.).

A. Sťažovateľka uviedla, že «*napadnutým rozhodnutím porušovateľ* (t. j. najvyšší súd, pozn.) *zamietol žaloby sťažovateľa a J. P. S., ktorými sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 46/01/2006 z 18. 9. 2006 (ďalej aj „štvrté rozhodnutie TÚ SR“ a „TÚ SR“). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v relevantnej časti nepreskúmateľné. Porušovateľ v rozpore s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najmä neuviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, resp. tieto skutočnosti bližšie nezrejmil. Vzhľadom na okolnosti prípadu bolo riadne odvodnenie napadnutého rozhodnutia obzvlášť potrebné a bez neho sa toto rozhodnutie javí ako arbitrárne a nepresvedčivé.».*

B. „*Skutkové a právne okolnosti prípadu*“ opísala sťažovateľka takto:

«*1. Predmetom preskúmania v konaní pred porušovateľom bola zákonnosť štvrtého rozhodnutia TÚ SR a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu.*

2. Štvrté rozhodnutie TÚ SR bolo vydané po tom, ako tri predchádzajúce rozhodnutia Telekomunikačného úradu vo veci boli zrušené pre ich nezákonnosť, príp. pre závažné nedostatky v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu. Rozhodnutia TÚ SR boli postupne zrušené na základe dvoch protestov prokurátorov a jedného rozsudku porušovateľa. Vo veci bolo podané aj upozornenie prokurátora na nezákonný postup TÚ SR.

3. Rozhodnutie TÚ SR, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu štvrtého rozhodnutia TÚ SR (rozhodnutie č. 180/01/2004 z 15. 11.2004) bolo právoplatne zrušené na základe žaloby sťažovateľa rozsudkom porušovateľa č. k. 4Sž 186/04 (3Sž 184/04) z 2. 3. 2006. Porušovateľ v odôvodnení uvedeného rozsudku dospel k inter alia k právnomu záveru, že v konaní pred TÚ SR došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania.

Predmetom konania na TÚ SR bolo udelenie licencie na výkon telekomunikačných činností podľa t. č. účinného zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „TelekZ“). Keďže žiadateľov o licenciu bolo viac, TÚ SR uskutočnil podľa § 16 ods. 6 TelekZ výberové konanie. Z výberového konania TÚ SR následne vylúčil všetkých účastníkov výberového konania (vrátane sťažovateľa) okrem spoločnosti S. s. r. o. pre nesplnenie podmienky preukázania finančnej spôsobilosti a následne tejto spoločnosti udelil licenciu. Spoločnosť

S. s. r. o. podmienky preukázania finančnej spôsobilosti nesplnila, rovnako ako ďalší účastníci výberového konania. Tento fakt konštatovala výberová komisia TÚ SR, odbor ekonomickej regulácie TÚ SR a napokon i porušovateľ v rozsudku č. k. 4Sž 186/04 (3Sž 184/04). Predseda TÚ SR podľa názoru porušovateľa z tejto skutočnosti nevyvodil správne závery (t. j. že žiaden z účastníkov výberového konania nesplnil podmienky). Udelenie licencie spoločnosti S. s. r. o. (a preukázanie jej finančnej spôsobilosti) predseda TÚSR odôvodnil tým, že spoločnosť S. s. r. o. dodatočne, faktickým výkonom činnosti, na ktorú jej bola udelená licencia preukázala svoju finančnú spôsobilosť. Porušovateľ v zrušujúcom rozsudku jednoznačne konštatoval, že „v ďalšom konaní bude potrebné, aby sa orgán rozhodujúci o rozklade [pozn. predseda TÚ SR] vysporiadal správnymi dôsledkami svojho zistenia, že výberová komisia rozhodla na základe neúplných podkladov. Kritériom pre posudzovanie splnenia podmienok pre udelenie licencie nemôže byť faktický stav využívania licencie jedným z uchádzačov, vyvolaný procesnými pochybeniami v doterajšom konaní žalovaného [pozn. TÚ SR], ale len výlučne splnenia rovnakých kritérií vyžadovaných zákonom vo vzťahu ku každému účastníkovi konania.“

Porušovateľ uvedené rozhodnutie TÚ SR zrušil, vec vrátil TÚ SR na ďalšie konanie a vyslovil vyššie uvedený právny názor, ktorým bol TÚ SR viazaný.

4. Napriek uvedeným skutočnostiam sa TÚ SR pri vydaní štvrtého rozhodnutia dopustil rovnakých pochybení ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. TÚ SR opätovne a v rozpore s právnym názorom porušovateľa posúdil finančnú spôsobilosť spoločnosti S. s. r. o. na základe následného faktického výkonu telekomunikačných činností touto spoločnosťou a nie na základe zákonných požiadaviek. Štvrté rozhodnutie je v relevantných častiach takmer totožné s predchádzajúcim rozhodnutím TÚ SR a celkom zjavne nerešpektuje právne závery vyslovené porušovateľom.

5. Sťažovateľ štvrté rozhodnutie opätovne napadol (z takmer rovnakých dôvodov ako bezprostredne predchádzajúce „tretie“ rozhodnutie TÚ SR) správnu žalobou. Napriek takmer totožnej skutkovej a právnej stránke veci porušovateľ napadnutým rozhodnutím štvrté rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa porušovateľ obmedzil iba na konštatovanie, že považoval zdôvodnenie štvrtého rozhodnutia TÚ SR „za dostatočné, vzhľadom k tomu, že žalovaný neprekročil svoju kompetenciu posúdiť /medze správnej úvahy/, ktoré podmienky splňajú kritériá dostatočného finančného zabezpečenia“.

Podmienky posúdenia finančnej spôsobilosti pritom vyplývajú priamo zo zákona a nie sú v tomto prípade vecou správnej úvahy. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je zároveň v rozpore správnym názorom porušovateľa vysloveným v jeho predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci.»

C. Podľa tvrdenia sťažovateľky „Porušovateľ sa v napadnutom rozhodnutí relevantne nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa. Porušovateľ tak pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia postupoval v rozpore s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/1994). V súlade s judikatúrou ústavného súdu všeobecný súd v odôvodnení rozhodnutia musí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ktoré majú pre vec podstatný význam. Argument sťažovateľa o porušení zásady rovnosti účastníkov konania boli v danej veci jeden z kľúčových pre posúdenie zákonnosti štvrtého rozhodnutia TÚ SR. Napadnuté rozhodnutie sa preto javí sa ako arbitrárne a nepresvedčivé.“.

D. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľka uviedla:

«K porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu mohlo dôjsť aj v dôsledku odňatia veci zákonnému sudcovi (senátu). V súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky je zákonným sudcom sudca určený rozvrhom práce súdu. Podľa čl. II ods. 3 aktuálne účinného rozvrhu práce porušovateľa, v prípade vecí, ktoré „opätovne napadli na Najvyšší súd Slovenskej republiky po tom, ako tento súd už konal a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku ... koná a rozhoduje senát, v ktorom pôsobí sudca, ktorý bol sudcom spravodajcom v senáte, ktorý vec vybavil, prípadne rozhodol naposledy“. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom porušovateľ opätovne rozhodoval o zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu - Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky v totožnej právnej veci (porovnaj vyššie).

Sťažovateľ v súčasnosti nedisponuje informáciou, kto bol referujúcim sudcom v predchádzajúcom konaní u porušovateľa (spis. zn. 4Sž 186/04 - 3Sž 184/04) a teda či došlo k prideleniu veci zákonnému sudcovi.»

E. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že

«Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, príp. i čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ku ktorému došlo konaním porušovateľa a vydaním rozhodnutia č. k. 5SŽ 62/2006 (4SŽ 62/2006) zo dňa 13.12. 2008 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“). ...

Sťažovateľ sťažnosť odôvodňuje tým, že napadnuté rozhodnutie nie je riadne odôvodnené a je zjavne arbitrárne (čl. II sťažnosti). Zároveň nie je vylúčené, že v konaní, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, nerozhodoval zákonný sudca (senát) (čl. III sťažnosti).».

F. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5SŽ 62/2006 (4SŽ 62/2006) zo dňa 13.12.2008 boli porušené základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5SŽ 62/2006 (4SŽ 62/2006) zo dňa 13. 12. 2008 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

A. Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti vyžiadal z najvyššieho súdu súdne spisy sp. zn. 4 SŽ 62/06 a sp. zn. 5 SŽ 62/06, z ktorých zistil tento skutkový stav (priebeh konania):

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Sž 62/06 bola najvyššiemu súdu 16. novembra 2006 doručená žaloba sťažovateľky proti žalovanému Telekomunikačnému úradu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia predsedu žalovaného č. 46/01/2006 z 18. septembra 2006.

Najvyšší súd 24. novembra 2006 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku a oboch účastníkov konania na vyjadrenie k prerokovaniu žaloby bez ústneho pojednávania. Dňa 7. decembra 2006 zaslal žalobu žalovanému na vyjadrenie.

Sťažovateľka 18. decembra 2006 oznámila, že nesúhlasí s prerokovaním veci bez nariadenia ústneho pojednávania a 20. decembra 2006 zaplatila súdny poplatok.

Žalovaný 18. decembra 2006 požiadal o predĺženie lehoty na predloženie vyjadrenia k žalobe. Svoje vyjadrenie doručil najvyššiemu súdu 1. februára 2007. Súčasne požiadal (navrhol) spojenie tejto veci s vecou vedenou pod sp. zn. 5 Sž 62/06.

Spoločnosť S., s. r. o., B., vstúpila 15. februára 2007 do konania ako vedľajší účastník konania.

Pod č. 1. 38 súdneho spisu je list sudcu najvyššieho súdu JUDr. I. R. adresovaný predsedníčke správneho kolégia najvyššieho súdu JUDr. I. H., ktorým navrhol spojenie vecí vedených pod sp. zn. 4 Sž 62/06 a sp. zn. 5 Sž 62/06 na spoločné konanie, keďže skutkovo spolu súvisia („*preskúmanie zákonnosti toho istého rozhodnutia*“). Na tomto liste je rukou napísané rozhodnutie predsedníčky správneho kolégia z 5. marca 2007: „*Podľa čl. II, bod 3) rozvrhu práce na rok 2007 vec sp. zn. 4 Sž 62/06 vybaví senát 5 S, ktorý má pridelenú súvisiacu vec 5 Sž 62/2006.*“

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Sž 62/06 bola najvyššiemu súdu 16. novembra 2006 podaná žaloba J. P. – S., Š., proti tomu istému žalovanému a totožnému rozhodnutiu jeho predsedu. (Aj v tejto veci bola vedľajším účastníkom konania spoločnosť S., s. r. o., B.)

Najvyšší súd 27. decembra 2006 vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku (uhradený 19. januára 2007) a žalovaného na vyjadrenie k žalobe (žalovaný sa vyjadril k žalobe 1. februára 2007). Vedľajší účastník 15. februára 2007 požiadal o povolenie vstupu do konania a súčasne sa vyjadril k žalobe.

Advokát žalobcu (zastupujúci aj sťažovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Sž 62/2006) 16. júla 2007 žiadal o nariadenie termínu pojednávania

Na tejto žiadosti advokáta (č. l. 28 súdneho spisu) je rukou písaná poznámka JUDr. T. A. (predsedníčky senátu) z 5. augusta 2007: „*Vec 4 Sž 62/2006 je trvale pripojená na spoločné konanie k veci 5 Sž 62/2006.*“

Najvyšší súd 17. augusta 2007 stanovil termín pojednávania na 25. október 2007. Advokát žalobcov zaujal 7. septembra 2007 stanovisko k vyjadreniu žalovaného.

Dňa 17. októbra 2007 bol daný rukou písaný pokyn pre kanceláriu (na č. l. 34 súdneho spisu) „*zruš T na neurčito z dôvodu nemoce preds. sen.*“ (nečitateľný podpis).

Advokát žalobcov 26. októbra 2007 žiadal nariadiť termín pojednávania. Najvyšší súd 9. novembra 2007 stanovil termín pojednávania na 22. november 2007. Na tomto pojednávaní senátu, ktorému predsedala JUDr. I. H. (členovia: JUDr. A. E., JUDr. Ing. M. G.), za prítomnosti právnych zástupcov žalobcov a žalovaného (vedľajší účastník svoju neúčasť ospravedlnil listom 13. novembra 2007) po prednesoch právnych zástupcov účastníkov najvyšší súd uznesením odročil pojednávanie na 5. december 2007 „*za účelom vyhlásenia rozhodnutia*“. Toto pojednávanie bolo preložené (oznámenie na č. l. 40 súdneho spisu) na 13. december 2007.

Na pojednávaní konanom 13. decembra 2008 (senát v totožnom zložení ako 22. novembra 2007) za účasti právnych zástupcov účastníkov konania (a aj vedľajšieho účastníka) najvyšší súd uznesením spojil „*právne veci sp. zn. 5 Sž 62/2006 a 4 Sž 62/2006*

na spoločné konanie“. V merite veci rozsudkom rozhodol tak, že „*Najvyšší súd Slovenskej republiky žaloby zamieta*“. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 19. marca 2008.

B. Ústavný súd konštatuje (predmetná skutočnosť vyplýva aj z ďalej označených rozhodnutí najvyššieho súdu), že:

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. 4 SŽ 186/04 (3 SŽ 184/04) konal a 2. marca 2006 rozhodol rozsudkom senát najvyššieho súdu v zložení z predsedníčky senátu JUDr. I. H. a členov senátu JUDr. M. R. a JUDr. I. R. (Najvyšší súd uznesením na pojednávaní konanom 7. júla 2005 „*spojil žaloby oboch žalobcov na spoločné konanie a rozhodnutie, keďže sa týkajú preskúmania zákonnosti toho istého administratívneho rozhodnutia*“.) Dopytom na najvyššom súde ústavný súd zistil, že sudkyňou spravodajkyňou bola JUDr. I. H.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. 5 SŽ 62/2006 (4 SŽ 62/2006) konal a rozhodol senát najvyššieho súdu v zložení z predsedníčky JUDr. I. H. a sudcov JUDr. A. E. a JUDr. Ing. M. G. (pozri aj body A. 1 a A. 2 tejto časti odôvodnenia).

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

A. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie základného práva „na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 1 ústavy“ rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sž 62/2006 (4 Sž 62/2006) z 13. decembra 2007, ktoré sťažovateľka „odôvodňuje tým, že napadnuté rozhodnutie nie je riadne odôvodnené a je zjavne arbitrárne (čl. II. sťažnosti). Zároveň nie je vylúčené, že v konaní... nerozhodoval zákonný sudca (senát čl. III. sťažnosti)“. (K uvedenému pozri bližšie bod E I. časti odôvodnenia.)

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spôsobe, akým sa najvyšší súd vysporiadal s vykonanými dôkazmi v rámci ich hodnotenia a následného vyvodenia zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov v jeho meritórnom konečnom rozhodnutí.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom

tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o žalobe sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 5 Sž 62/2006 (4 Sž 62/2006) z 13. decembra 2007 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Po oboznámení sa s obsahom sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sž 62/2006 (4 Sž 62/2006) z 13. decembra 2007 [ako aj s obsahom jemu predchádzajúcemu rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 186/04 (3 Sž 184/04) z 2. marca

2006, z ktorého tento rozsudok vychádza a naň nadväzuje] ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

1. V úvode odôvodnenia predmetného rozsudku najvyšší súd oboznámil predmet sporu a stanovisko žalovaného k žalobe:

«Žalobou podanou dňa 16. 11. 2006, vedenou pod sp. zn. 5 Sž 62/2006 sa žalobca 1/ domáhal preskúmania, postupu a rozhodnutia predsedu žalovaného správneho orgánu, ktorým zmenil rozhodnutie prvostupňového orgánu č. 1171/02/TR/III.vyb. zo dňa 7. 5. 2004 pre nesprávne právne posúdenie veci a pre vady konania, ktoré mali vplyv alebo mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Uviedol, že predovšetkým napadnuté rozhodnutie bolo vydané podľa neúčinného právneho predpisu namiesto zastavenia konania, vychádzalo z nespôsobilého podkladu pre vydanie rozhodnutia a bola ním porušená zásada rovnosti účastníkov konania.

Tento záver odôvodnil tým, že predseda úradu v napadnutom rozhodnutí neodstránil vady, na základe ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní č. 4 Sž 186/04 (3 Sž 184/04) rozsudkom dňa 2. 3. 2006 zrušil jeho predchádzajúce rozhodnutie č. 180/01/2004, pretože napadnuté rozhodnutie je v podstatných častiach takmer totožné so zrušeným rozhodnutím.

Predovšetkým aj týmto rozhodnutím bola udelená licencia na vykonávanie telekomunikačných činností napriek tomu, že podľa predpisov platných a účinných v čase jeho vydania, t. j. zákona č. 610/2003 Z. z., takúto licenciu nebolo možné vydať a ani v zmysle prechodných ustanovení ju nebolo možné považovať za individuálne povolenie a ani za oprávnenie na vykonávanie telekomunikačných činností. Pre nemožnosť dosiahnutia účelu konania (vydanie relevantného rozhodnutia oprávňujúceho na výkon telekomunikačných činností) nebolo potrebné konanie dokončiť a úrad ho mal podľa § 76 ods. 2 druhá veta uvedeného zákona zastaviť.

Žalovaný však svoj záver o nemožnosti aplikácie uvedeného ustanovenia a naopak potrebe vydať napadnuté rozhodnutie, t. j. dokončiť konanie podľa predpisov platných do 31. 12. 2003, opäť žiadnym relevantným spôsobom nezdôvodnil.

Podľa žalobcu opätovne predseda úradu porušil zásadu rovnosti účastníkov konania, keďže ani jeden z účastníkov, teda ani spoločnosť S. s. r. o., ktorej licencia bola pridelená,

nesplnili zákonné podmienky pre vydanie licencie. Nevysporiadal sa skutočnosťou zhodne konštatovanou aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, že komisia rozhodla na základe nespôsobilých podkladov a znovu „posúdil“ finančnú spôsobilosť spoločnosti S. s. r. o. pravdepodobne iba na základe preukázania finančnej spôsobilosti vlastným vykonávaním telekomunikačných činností, keďže zdôvodnenie finančnej spôsobilosti spoločnosti S. s. r. o. považoval žalobca taktiež za nepreskúmateľné. Navyiac, z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by bola správa výberovej komisie vyhodnocovaná a vyvedené príslušné závery. Žalobca nesúhlasil s názorom predsedu úradu, že podmienky preukazovania finančnej spôsobilosti v zákone pre absenciu vykonávacieho predpisu nie sú jednoznačne stanovené, ako aj, že existencia nesplnenia „údajných ďalších“ povinností založila možnosť vylúčiť žalobcu, ako aj ostatných účastníkov z konania.

Ďalej podľa žalobcu bol postup úradu nezákonný aj preto, že úrad neprerušil bezodkladne konanie, len čo zistil, že je potrebné uskutočniť výberové konanie a nad rámec zákona vyzýval účastníkov na doplnenie.

Z uvedených dôvodov žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie predsedu úradu ako aj rozhodnutie prvého stupňa a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný 2/ U. s. r. o. podal taktiež v uvedený deň rovnakú žalobu, vedenú pod č. k. 4 Sž 62/2006, ktorou sa domáhal preskúmania uvedeného rozhodnutia predsedu Telekomunikačného úradu. Žalobu zdôvodnil rovnakými dôvodmi ako žalobca 1/, ktoré navyiac doplnil poukazom na výrok 1. napadnutého rozhodnutia, v ktorom je nesprávne zamietnutá žiadosť U., s. r. o., ktorý v čase vydania napadnutého rozhodnutia už neexistoval. Správne mal predseda úradu zamietnuť žiadosť žalobcu 2/, ktorý je univerzálnym právnym nástupcom tejto spoločnosti. Taktiež vadou v konaní podľa žalobcu 2/ je, že do dnešného dňa neprišlo k rozhodnutiu o rozklade z 13. 12. 2002 podanom U. S. s. r. o. voči vylúčeniu z výberového konania listom z 28. 11. 2002.

Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 31. 1. 2007 žiadal obe žaloby ako neopodstatnené zamietnuť. Uviedol, že nesúhlasí s výkladom ustanovenia § 76 ods. 4 zákona č. 610/2003 Z. z. urobený žalobcami, pretože podľa jeho druhej vety sa čísla a frekvencie pridelené v týchto licenciách považujú za individuálne povolenie podľa § 31 a § 32 podľa tohto zákona až do uplynutia ich platnosti. Z týchto ustanovení sa však nedá vyvodiť záver, že konania začaté ohľadne udelenia licencie do 1. 1. 2004 nie je potrebné

dokončiť podľa predpisov platných a účinných do 31. 12. 2003 a teda je ich potrebné zastaviť. Neobstojí totiž tvrdenie žalobcov, že účel konania spočívajúci v udelení licencie účinnosťou zákona o elektronických komunikáciách a vydaním všeobecného povolenia č. 1/2004 na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a elektronických komunikačných služieb podľa § 13 uvedeného zákona vyhlásením vo Vestníku TÚ SR č. 3 dňa 6. 4. 2004 odpadol, pretože z výzvy zo dňa 15. 7. 2002 vyplýva potreba prideliť aj frekvenciu, o ktorej je treba podľa § 32 ods. 1 zákona rozhodnúť.

Na základe zisteného skutkového stavu s poukazom na novú právnu úpravu uvedenú v § 32 ods. 2 veta druhá a tretia, § 13 zákona č. 610/2003 Z. z. sa odvolací správny orgán stotožnil s postupom prvostupňového správneho orgánu, ktorý, aj s ohľadom na doteraz vykonávanú telekomunikačnú činnosť vyplývajúcu z prvého rozhodnutia o udelení licencie od 28. 11. 2002, konanie dokončil podľa doterajších predpisov. Zákon o telekomunikáciách teda musel byť aplikovaný v celosti z hľadiska hmotnoprávnej úpravy.

Podľa žalovaného oba správne orgány nielen neporušili ustanovenie § 76 ods. 2 zákona, ale zohľadnili aj § 6 ods. 3 písm. d/ zákona č. 610/2003 Z. z., keď chrániac záujmy koncových užívateľov s ohľadom na kvalitu a ceny služieb, rozhodli v súlade s princípmi uvedenými v ods. 4 tohto zákonného ustanovenia.

Žalovaný, ďalej dospel k záveru, že žalobcovia ako žiadatelia o licenciu, ktorí boli vylúčení z výberového konania a ktorým bola podľa § 18 ods. 8 veta posledná zákona č. 195/2000 Z. z. zamietnutá žiadosť o udelenie licencie, nemôžu podať opravný prostriedok proti výroku II. napádaného rozhodnutia o udelení licencie. Túto možnosť by mali jedine vtedy, ak by sa v rámci výberového konania umiestnili na druhom a nižšom poradí a úrad by zamietol ich žiadosť podľa § 18 ods. 10 veta druhá uvedeného zákona.

V závere vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s námietkami žalobcov, že porušil zásadu rovnosti účastníkov správneho konania, pretože v celom konaní postupoval v súlade s príslušnou právnou úpravou a pokiaľ sa dopustil chýb prvostupňový správny orgán, napr., že rozhodol na základe správy výberovej komisie vychádzajúcej z neúplných podkladov, tieto pochybenia boli v konaní napravené.

Oznámením podaným dňa 15. 2. 2007 vstúpil do konania ako vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 O. s. p. spoločnosť S. s. r. o.»

2. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky... vecne príslušný podľa § 72 ods. 4 zákona č. 610/2003 Z. z. preskúmal na pojednávaní v zmysle § 250g ods. 1 O. s. p. napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a po spojení uvedených žalôb podľa § 112 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. na spoločné konanie a rozhodnutie, v súlade s § 250ia O. s. p. vyhlásil vo veci rozhodnutie, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol.

... Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tomto konaní je preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného nielen z pohľadu žaloby, ale aj z pohľadu splnenia záverov vyslovených najvyšším súdom v konaní 4 Sž 186/2004.

Podľa odôvodnenia uvedeného rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie preto, že žalovaný ako odvolací orgán neodstránil nedostatok výroku rozhodnutia prvostupňového rozhodnutia v tom smere, na akom právnom a skutkovom základe považoval za dôvodné dokončiť konanie začaté do 31. 12. 2003, pričom ale sa nezaoberal tou skutočnosťou, že pôvodné rozhodnutie o udelenie licencie bolo právoplatne zrušené dňa 19. 4. 2004, t. j. až za účinnosti zákona č. 610/2003 Z. z.

Otázkou z právneho hľadiska podľa odôvodnenia rozsudku bolo, či po zrušení rozhodnutia o udelení licencie a zamietnutí žiadostí žalobcov už za účinnosti nového zákona o elektronických komunikáciách mohol žalovaný vzhľadom na zmenu právnej úpravy v priebehu konania rozhodnúť výrokom zodpovedajúcim právnej úprave platnej pri začatí konania, alebo mal konanie zastaviť. Z vecného hľadiska bolo podľa názoru súdu nevyhnutné posúdenie, či bolo konanie o udelenie licencie uskutočnené spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

K uvedeným nedostatkom dospel súd z podkladov spisu žalovaného, podľa ktorých kritérium finančnej spôsobilosti spoločnosti S., s. r. o. podľa § 15 ods. 5 zákona ako hodnotiaceho záveru pre udelenie licencie, vychádzal z preukázania schopnosti finančne zabezpečiť vykonávanie telekomunikačných činností v celom rozsahu udelenej licencie konkrétnou realizáciou obsahu udelenej licencie a bol uplatnený len následne a len voči jednému z uchádzačov a ani ako samostatné kritérium nebolo náležité odôvodnené. Preto súd považoval námietku žalobcov o zjavne nerovnakých podmienkach uchádzačov pre preukázanie finančnej spôsobilosti za dôvodnú. V ďalšom konaní preto bolo úlohou

žalovaného vysporiadať sa s právnymi dôsledkami svojho zistenia, že výberová komisia rozhodla na základe neúplných podkladov.

Podľa napadnutého rozhodnutia zo dňa 18. 9. 2006 predseda úradu zmenil 1.-st. rozhodnutie tak, že doplnil do oboch častí I. a II. prechodné ustanovenie § 76 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z. z., čím vytknutý nedostatok výroku prvostupňového rozhodnutia odstránil.

Rozhodnutie v časti I. žalovaný potom odôvodnil poukazom na ustanovenie § 6 ods. 3 písm. d/, § 6 ods. 4, § 32 ods. 1, § 32 ods. 2 veta druhá a tretia, § 72 ods. 2 písm. f/, § 72 ods. 3 a § 76 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z. z., pričom poukázal na § 16 ods. 2, 4, 5, 6, 7 (veta druhá), 8, § 18 ods. 3, 4, 8, 9, 10, § 53 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 a ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Žalovaný uviedol, že správny orgán prvého stupňa rozhodol podľa § 76 ods. 2 druhá veta správne, pretože len vo výnimočných prípadoch, keď s ohľadom na ustanovenia nového zákona nie je potrebné dokončiť konanie začaté podľa doterajších predpisov, zastaví konanie. Keďže z ustanovenia § 76 ods. 4 vyplýva len, že čísla a frekvencie pridelené v licenciách sa považujú za individuálne povolenia, nevyplýva však z neho ani v spojení s § 29 až § 36 zákona č. 610/2003 Z. z., že konanie, začaté ohľadne udelenia licencie do 1. 1. 2004, nie je potrebné dokončiť podľa dovtedy platnej a účinnej právnej úpravy, ale ich treba v nadväznosti na ustanovenia nového zákona zastaviť, nebolo potrebné doteraz začaté konanie zastaviť. Vychádzal pri tom aj z dôvodu zrušenia rozhodnutia vydaného do 31. 12. 2003, ktorým boli vážne procesné pochybenia, ktoré však boli napadnutým prvostupňovým rozhodnutím odstránené.

Podľa žalovaného vydaním všeobecného povolenia č. 1/2004 na poskytovanie komunikačných sietí a služieb dôvod na rozhodnutie o pridelení licencie neodpadol, pretože i podľa nového zákonného predpisu okrem všeobecného povolenia (§ 13) je potrebné prideliť aj frekvenciu (§ 32 ods. 1), o ktorej treba rozhodnúť. V konaní pritom zohľadnil i ustanovenia § 6 ods. 3 písm. d/ zákona č. 610/2003 Z. z., t. j. ako národný regulátor a cenový orgán v oblasti elektronických komunikácií chránil záujmy koncových užívateľov s ohľadom na kvalitu a ceny služieb a postupoval v zmysle povinnosti uloženej v ods. 4 tohto ustanovenia vykonávať všetky činnosti a vydávať rozhodnutia v súlade s princípom efektívnosti, objektívnosti, transparentnosti, nediskriminácie, primeranosti a odôvodnenosti ... teda tak, aby aplikáciou druhej vety § 76 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z. z.

nebolo zasiahnuté do práv všetkých účastníkov konania. Aplikáciou vety druhej § 76 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z. z. by v priebehu konania došlo k zmene vopred určenej metodiky, čím by sa taktiež zasiahlo do práv všetkých účastníkov licenčného konania, ktorí konali v dobrej viere. Preto podľa odvolacieho orgánu sa v danom prípade aplikácia tohto ustanovenia nedá použiť a preto bolo potrebné aplikovať zákon č. 195/2000 Z. z. v znení zákona č. 308/2000 Z. z. v celosti. -

S týmto záverom sa najvyšší súd stotožnil. Nebolo totiž sporné, že konanie bolo začaté podľa zákona č. 195/2000 Z. z. a ani to, že zrušením sa obnovil pôvodný stav a preto postup žalovaného, ktorý v napadnutom rozhodnutí na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia riadne odôvodnil, bol v súlade s ustanovením § 76 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z. z.

Ohľadne ďalšieho pochybenia spočívajúcom čo do finančnej spôsobilosti v nepodloženom závere o splnení podmienky spoločnosťou S., s. r. o., žalovaný opätovne preskúmal podklady a dospel k inému záveru. Vzhľadom na nedostatok právnej úpravy neprijatím všeobecne záväzného predpisu v zmysle § 16 ods. 8 zákona č. 195/2000 Z. z., bolo možné z dokladov predložených ku dňu podania žiadostí dospieť k záveru, že jediná spoločnosť S. s. r. o. preukázala svoju finančnú spôsobilosť.

Z podkladov spisu vyplynulo, že komisia v závere na základe usmernenia právneho odboru posudzovala ku dňu podania žiadostí predložené podklady - výpisy stavov z bankových účtov, potvrdenia/ referencie bánk k možnostiam čerpania úverov, predbežnú súvahu o objeme majetku spoločnosti, súvahu o objeme prevádzkových prostriedkov a obchodný plán činnosti na 5 rokov, z ktorých zistila, že podmienky výzvy a § 16 ods. 3 zákona splnila iba spoločnosť S., s. r. o.

Žalovaný napriek tomu, že podľa § 18 ods. 8 zákona č. 195/2000 Z. z. nepreskúmava závery výberovej komisie, po kompletnom preskúmaní dokumentácie ustanovenej výberovej komisie a jej záveru (o tom, že jediný kto splnil podmienku finančnej spôsobilosti je práve spoločnosť S. s. r. o., vychádzajúci zo zadovaných stanovísk ohľadne sporných ustanovení zákona) a teda nielen zápisnice z 15. 11. 2002, dospel k názoru, že v celom licenčnom konaní boli všetci účastníci posudzovaní podľa splnenia rovnakých kritérií vo vzťahu ku každému z nich.

Podľa žalovaného tak konanie o udelení licencie bolo uskutočnené v súlade so zákonom.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia žalovaného v nadväznosti na dôvody uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 Sž 186/04 (3 Sž 184/04), pre ktoré rozhodnutie žalovaného zrušil, dospel najvyšší súd k záveru, že žalovaný vytýkané nedostatky v odôvodnení odstránil. Otázku, prečo žalovaný nezastavil podľa § 76 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z. z. konanie, ako aj na základe čoho bola preukázaná finančná spôsobilosť len jedného účastníka, žalovaný odôvodnil, zdôvodnenie ktoré považoval najvyšší súd za dostatočné vzhľadom k tomu, že žalovaný neprekročil svoju kompetenciu posúdiť (medze správnej úvahy), ktoré podmienky spĺňajú kritériá dostatočného finančného zabezpečenia. Jeho závery považuje za logické a vecne podložené. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe tohto odôvodnenia potom napadnuté rozhodnutie nepovažoval v rozsahu námietok žalobcov za rozporné so zákonom, a preto žaloby ako nedôvodné zamietol.

Pokiaľ žalobca U., s. r. o. namietal nesprávnosť údajov vo výroku I. napadnutého rozhodnutia žalovaného ohľadne jeho osoby (uvádzané U., s. r. o., ktorej je univerzálnym právnym nástupcom), bola jeho námietka dôvodná. Podľa § 250i ods. 3 O. s. p. však súd pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu prihliada len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pre rozhodnutie v predmetnej veci nemala táto vada vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto na ňu súd neprihliadol.»

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu

stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Ústavný súd tiež poznamenáva, že nie je súčasťou sústavy súdov Slovenskej republiky [čl. 124, čl. 143 ods. 1 a 2 ústavy, § 5 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)] a ani neplní funkciu inštančne nadriadeného súdu vo vzťahu k tejto sústave

súdob. Nie je preto v jeho právomoci, ako už bolo uvedené, „vykladať a aplikovať príslušné zákony“ a ani zjednocovať výklad zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj rozhodovaciu činnosť v rámci sústavy súdob Slovenskej republiky, ktorú vykonávajú na to zákonom o súdoch (a na základe neho vydaných všeobecne záväzných predpisov) určené súdne orgány (v posudzovanom prípade podľa čl. 14 ods. 1 „*Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky*“ schváleného plénom najvyššieho súdu 23. marca 2006, podľa § 20, § 24, § 45 ods. 3 a § 59 zákona o súdoch, kolégium najvyššieho súdu „prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ak došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia“).

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 232/08).

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľkou označenými právami, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

B. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie svojho práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, ktoré mal spôsobiť najvyšší súd tým, že o jej druhej žalobe rozhodoval iný zákonný sudca, resp. iný senát najvyššieho súdu (pozri bod D I. časti odôvodnenia).

Spôsob pridelovania vecí podľa predmetu konania jednotlivým senátom, samosudcom, súdnym úradníkom a notárom je vykonávaný v zmysle § 50 a § 51 zákona o súdoch v súlade s „*Rozvrhom práce*“ príslušného súdu vydaným podľa § 52 zákona o súdoch.

Problematikou (právnou úpravou) zákonného sudcu sa zaoberá na najvyššom súde aj už uvádzaný rokovací poriadok, podľa ktorého (čl. 38 ods. 1) zákonným sudcom na najvyššom súde je sudca „*ktorý vykonáva funkciu sudcu a je určený rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci*“.

Podľa ods. 2 citovaného rokovacieho poriadku „*v rámci senátu, ktorý má podľa rozvrhu práce určitú vec prejednať a rozhodnúť, je zákonným sudcom každý člen tohto senátu*“.

Podľa ods. 3 citovaného rokovacieho poriadku „*namiesto sudcu, ktorý bol v určitej veci pôvodne zákonným sudcom, ale vyskytla sa u neho skutočnosť, ktorá podľa osobitného predpisu alebo rozvrhu práce vylučuje možnosť prejednaní a rozhodnutia veci týmto sudcom, je zákonným sudcom sudca určený v súlade s ustanoveniami rozvrhu práce, ktoré upravujú postup v prípade výskytu takej skutočnosti*“.

Podľa ods. 4 citovaného rokovacieho poriadku „*zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade s rozvrhom práce*“.

Podľa bodu 3 čl. II („*Rozdelenie práce medzi senáty*“) štvrtej časti („*Kolégiá a senát NS SR*“) rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2007 (ďalej len „*rozvrh práce*“) „*V prípadoch, v ktorých je daná súvislosť viacerých vecí zapísaných v rovnakom registri rozhodne predseda kolégia, ktorý senát vybaví súvisiace veci*“.

Vychádzajúc zo skutočností už uvedených v II. časti odôvodnenia (rozhodnutie predsedníčky Správneho kolégia najvyššieho súdu JUDr. I. H. v zmysle bodu 3 čl. II štvrtej časti rozvrhu práce o spojení predmetných vecí; v oboch prípadoch, t. j. v roku 2006 a aj v roku 2007 predsedala senátu sudkyňa JUDr. I. H.), ako aj z obsahu citovaných právnych noriem ústavný súd kvalifikuje sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú. Postupom najvyššieho súdu pri opätovnom pridelovaní žalôb proti predmetnému administratívne rozhodnutiu (č. k. 46/01/2006 z 18. septembra 2006), ktorý bol v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi normami, nemohlo dôjsť a ani nedošlo k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva.

Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľkou citované ustanovenie „*čl. II. ods. 3 aktuálne účinného rozvrhu práce porušovateľa*“, t. j. rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2008, je v posudzovanom prípade nepoužiteľné, lebo na predmetnú vec sa vzťahujú ustanovenia rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2007.

Z uvedených dôvodov ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže ústavný súd odmietol posudzovanú sťažnosť ako celok, nepovažoval za potrebné (účelné a dôvodné) zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2008